څیرې گرېوان

(شعري ټولگه)

شاعر

برزجان غایب

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

....

د کتاب نوم: څيرې ګرېوان
شاعر: بورجان غايب
کمپوز: عبدالوهاب مومند
اړيکه: (۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com
اېډېټ: د بغلان ادبي بهير کره کتنې ګروپ
خپرندوی: بغلان ادبي بهير
خپرنځی: شمال خپرندويه ټولنه/مزار
چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه
چاپ وار: لومړی
چاپ کال: ۱۴۰۲ل / ۲۰۲۳ع کال
کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر ويب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له خپرندويې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د خپل شعر سپیڅلي غږ ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورجان «غایب» د شعر په دنیا کې

شعر پېژندونکي وايي، څومره چې شاعر په شعر پوهېږي، هغومره يې شعر کمېږي، نه پوهېږم چې د شعر پوهانو دغه اټکل به څومره شاعران ورسره ومني، په اوسني حالاتو کې د ادب په نوم تر ناول، لنډې کیسې، رومان او نورو اثارو شعر ویل او شعر لیکل ډېر شوي او هم د شعر کتابونه زیات چاپ شوي دي، دا ځکه چې په اوسني عصر کې د شعري ټولګې په چاپولو بندیز نشته، که ادبي مرکزونه د شعر ټولګه نه چاپوي، خو اوسني حالاتو دومره سهولتونه رامنځته کړي چې حتا دا دی ځينو شاعرانو په خپل شخصي لګښتونو خپل کتابونه چاپ او لوستونکو ته وړاندې کوي.

د کتاب په کیفیت خبره نه کوم، دا پرېږدم لوستونکو ته چې قضاوت پرې وکړي، خو هر شاعر او لیکوال دا ارمان لري چې کتاب يې چاپ شي چې له هغه جملې زه پرې لیکنه کوم، د بورجان «غایب» شعري ټولګه «خیرې ګرېوان» ده چې د غایب په ژوند دا لومړۍ ټولګه ده چې چاپېږي. ښاغلی بورجان «غایب» په مرکزي بغلان کې «د کوړ چنار» په نامه د ادبي بنډار مینه وال و او د بهیر په یو ادبي بنډار کې د ګډونوالو ادبي تنده په دا لاندې غزل کې داسې ماته کړه، لکه د شبنم پرخه چې د ګلاب په ستوني کې رغړي را لغړي او د ګلاب بوټي ته رونوالی او ښکلا وربښي.

مشاعرې وي شاعران وي زه دې نه یم
تل خوشحاله دې یاران وي زه دې نه یم
کوړ چنار به سم چنار شي چې قوت وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ضعيف دې پهلوان وي زه دې نه يم
لکه ستوري په اسمان کې وي روښانه
هم دې تندر هم توپان وي زه دې نه يم
د خوشحال او د رحمان شمع ترې غواړم
هر يو پوه لکه لقمان وي زه دې نه يم
هر ميدان کې يې برى له خدايه غواړم
د دنيا دې اتلان وي زه دې نه يم
تر ابده به حيات وي مرګی نشته
په انسان کې انسانان وي زه دې نه يم
يو بيت شعر به يې په درست جهان ور نه کړم
ما ته ګران د خپله ځان وي زه دې نه يم
معلومېږي چې شفا مې د هر رنځ دى
هم طبيب وي هم درمان وي زه دې نه يم
غايب بل ته په دعا دى ځان يې هېر دى
تل دې دا ارزو ارمان وي زه دې نه يم

غايب صاحب د مطلبي، خودخوا او پر ملګرو سر ټکولی او ناراضه ښکاري او د قلم په ژبه يې داسې غندي:

بد ملګرى دې چې مل شي
ښه قسمت به دې بدل شي

د ژوندوانه په اوږدوکې بعضې انسانان د خپلو ستونزو د حل لپاره مثبتې لارې چارې تموي، چې په ژوندانه کې د خير ښېګڼې او ښيرازه ژوند د لاس ته راوړلو لپاره هڅې کوي او ځان خپلې موخې ته رسوي او ځينې داسې ځوانان هم شته چې د ځوانۍ په نيلي سپور؛ نه د دنيا او نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخرت غم لري او د خوب او خیال په زانګو زانګي؛ فکر کوي چې تل به ژوندي وي، هغه د فارسي ژبې یو متل دی وایي «ابله زنده خوش است» نن سبا ټکنالوژي پرمختګ کړی او داسې برقي ابزار په ننۍ نړۍ کې پیدا شوي چې په مثبتو لارو کارول یې ګټه لري. خو اوسني ځوانان یې په منفي لارو کاروي. لکه غایب صاحب مبایل ته په څو بیتو کې داسې اشاره کړې ده:

موبایل کې ګانې ګورم نه د مشر په منت یم
د ګټې د کار نه یم نه هېچا ته ملامت یم
د کارت به درغجن شم چارج هم نشته ده لالیه
د جیب په موبایل باندې ځوانانو کې اوچت یم
ګانې د کنجشکک مې دي ثبت کړي موبایل کې
چې را ټول په ما ځوانان شي بیا د ټولو د صفت یم
د کور و تباهي ته مې بس دا لیځې را نغښتلي
ځوانان راته ښه وایي مور او پلار ته مصیبت یم
د ښو پر ځای د بدو ګټه واخلم مبایل نه
په کومه لار روان یم چې ګوښه له شریعت یم
سر ټیټ سترګې مې ښکته لوفري یم شرمولی
راتلونکی شوله ورانه چې اخته په دې لعنت یم
نه مې خپله لار صحیح کړه نه بل چا ته په خبرو
نه مې خپل ځان پېژندلی نه خبر په مسوولیت یم
نه مې شرم له چا کیږي رینګ مسکال مې شوله دنده
نه په سیال او غم پوهېږم نه خبر زه له غیرت یم
خوله دې بنده که غایبه مه کوه سپینې خبرې
که هزار ځله مې ګرم کړې زه په جهل سلامت یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اور له خولې ګلان نه دي ټوکېدلي، اور سوزول کړي، اور ورانی دی، اور تباهي ده. کلونه کيږي چې زموږ ګران هېواد افغانستان کې د جنګ تورې وريځې را خورې دي چې تورو وريځو توره د غم شپه او د جهالت توره لمن چې د شرق او غرب لخوا را خوره ده او ذره چې دا تورې وريځې په سپينو وريځو بدلې شي او لکه د پسرلي په شان په لوړو او ژورو، سمه او غر د رحمت بارانه څاڅکي، ژونديو ژوو او نباتاتو ته د ښيرازه ژوند هر کلی وايي، غايب صاحب هم د ګران وطن په ناخوالو ژړېدلی چې وايي:

څوک په مرمۍ څوک په بمو ټوټې شول
په کوم پرهر په کوم بدن وژاړم
ولس يې سپر ونيوه هر توپان ته
له کوم رهبر له کوم واکمن وژاړم
د ولس کور خو سوله ساتو وران کړ
په کوم يتيم په کوم غمجن وژاړم

غايب صاحب چې کله ما د لومړي ځل لپاره د «کوږ چنار» په ادبي غونډو کې ليده، ملنګ صفته، مينه ناک ښکارېده. په يوه ادبي ناسته کې مو څنې د تعليم په اړه وپوښتل، ويل يې چې تر نهم ټولګي پورې مې په ګاونډي هېواد پاکستان کې د هجرت په وخت کې زده کړې کړي او د اقتصادي ستونزو له کبله يې د بکلوريا تر کچې زده کړې نه دي کړي ولسي شاعر او د ولس له منځه را پاڅېدلی ليکوال دی، د کوچنيوالي يې د شعر او شاعري سره مينه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غایب صاحب په خپل هنري فن او خیال د خپل زړه درد د شعر په قالب کې انځور کړی او په غزلیز ډول د خپل قسمت څخه نالېدلی او هم ژړېدلی ښکاري چې دا بیت کې داسې یې وایي:

له خوشحالۍ دې کړم ګوښه قسمته
ډېر یمه تا ته په غوسه قسمته
ناورین تندی د ماتولو وړ دی
روښانه ورځ دې کړه را شپه قسمته

کلونه کېږي د هېواد ولسونه د جنګ د ناورین په لمبو کې سوزېدلي او د جنګ ناخوالو د وطن په فضا توره لمن را خوره کړې ده، دا د امن فضا او د امن د لمر ځرک په امېد ورځې او شپې تېروي او د فقر، غربت سلسله لا پسې غځېږي. غایب صاحب داسې وایي:
هر چا له خپله موجوده قوته کار واخیستو
چا په ولس دی ظلم کړی چا ازار واخیستو
تېر حکومت نه موږ ته هېڅ په میراث پاتې نه شو
وخت غنیمت را نه دا ټول ظالم بادار واخیستو

ښاغلی بورجان غایب د خپل افغانیت احساس له وجې نه چا ته ژاړي او نه چا ته خپل ګریوان څیروي. د ننګ غیرت پګړۍ یې پر سر ټمبلې او د ټیټ سر ژوند یې نه خوښېږي او که څوک یې په افغانیت او افغاني غرور تور شال وغوړوي، د هغو تاریخ او فرهنګ هم په ادبي ژبه داسې څیروي. لکه دا بیتونه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د افغان په غیرت باندې څوک تور شال غوړوي
هم به یې تاریخ، هم به یې فرهنګ، هم به یې دیوان څیرې کړم
بیدار شه وخت دې د هغه ننګ او د غیرت راغلی
دا د غفلت درنه بړستن به د پاسبان څیرې کړم

د ښاغلي بورجان غایب شعري ټولګه «څیرې ګرېوان» په لوستلو د مینه والو طبعه روښانه او ادبي تنده ماته کړي، په پای کې دا خبره کوم چې یو څوک د چا په ادبي اثر څېړنه او شننه کوي، د دې دوو اصولو په رڼا کې باید وڅېړل شي، لومړی د فورم په لحاظه او دویم د محتوا په لحاظ؛ د فورم په لحاظ د بورجان غایب په اشعارو کې یواځې غزل تر سترګو کېږي او نور فورمونه لکه څلوریزې، نظم، ټپیزې او ازاد شعر څرک پکې نه لیدل کېږي نو مالومه ده چې غایب صاحب د غزل سره د ده بې کچې مینه ده، دغه راز غایب صاحب شاعري له درد احساسه ډکه شاعري ده نو مې چې د ده څو کلام نمونې ولوستلې، زړه او سترګې مې بلې خواته نشوی اړولی، تر پایه مې لوستې؛ خو څه کمی او زیاتی به د سیلاب له مخې او یا د وزن له پلوه پکې وې خو هغه پرېږدو، د ده د کتاب لوستونکو ته چې قضاوت پرې وکړي.
غایب که څه هم زده کړې نه لري خو د ده ناسته پاسته علما، ادبي فنکارانو او هوښیاره خلکو سره ده، وایي «ګلونه رنګ رنګ عطرونه یې یو رنګ» غایب شاعري لکه د نامتو وتلو شاعرانو په څېر له تخیل او تصویره ډکه شاعري نه ده خو په خپل ادبي هغو یې ساده، سلیس کلمات او الفاظ په خپل فن کلام کې کارولي چې هر څوک یې ولولي، مانا او مفهوم ترې اخیستی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي غايب ته د «خيرې ګرېوان» ټولګې مبارکي وايم، د خدای ج څخه د اوږد عمر غوښتونکی يم، قلم يې خوزن او د لا زياتو برياليتوبونو په هيله!

په درنښت

جمعه خان توخی

د بغلان ادبي بهير غړی

۱۴۰۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

غايب ستوري

که د غايب ستوري په لټون ياست، نو د مرکزي بغلان د ښار سيمو څخه د ډېرو شاړو او کروندو ځکمه څخه به تېرېږئ، د بغلان سيند څخه به پورې غاړې اوړئ، سيند به د شنو کروندو منځ کې پاتې کېږي او تاسو به ترې ځئ، څو چې د کوږ چنار او منګلو کلي رويباري کوئ تر هغو به د آل خواجه او نوروزک شاړې للمې تاسو ته انتظار باسي، هو منګلو په کلي کې د هغو شيهدانو جنډې ښه په خوند رپېږي کومو چې د وينو څښونکو اجنبيانو جنډې ورټېټې کړې، له دعا وروسته به د خدايدادخېلو په مالت پېښ شئ، له دې ځايه د غايب ستوري څېرې ګرېوان ريښکې پيلېږي يو صادق او د نړۍ له ډېرو شرلټو عناصرو سره نا اشنا، غايب بورجان ژوند کوي هلته يې کور او اديره ده، لګيا دی د سمون او اصلاح لپاره خپلو هم اره موجوداتو ته نصيحت کوي او ژاړي.

و سترګو ته مې ګوره ستا د مينې اوښکې څاڅي
کاذبې اوښکې ندي ته پر ما نشې غلط

دغه له سترګو غايب ستورى د خپلې ټولنې نبض سم پېژندلی او د بل انسان غاړې ته ناروا غم ور اچول چې د ناسمو رواجونو څخه سرچينه اخلي، ترې ځورېږي په پوره جرئت او نرم کلام سره د ټولنې وګړو ته د نصيحت ژبه کاروي.

ظلم چا وکړ، چا يې غم، چا يې سزا وليده
چې خور او لور په کې زخمي شوه دغه ښکار څه پکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غايب بورجان د مينې له هجره په ځان تاوېږي، ملنګ غايب په وجود کمزوری او په ږېره کې سپين پيدا کړي دي، خو د هجر او نا متوازن وېش څخه لا هم په شکايت او ژړا دی، لا يې دغه درد نه ده هېر شوی او ښکاري چې دغه ښکارنده لکه د وجود غړي تر ډېره ملګرتيا کوي.

د ماهي په شان په وچه کې لويدلی يم غايبه
يار مې ستوری د اسمان شو راته مه وايه مه ژاړه

د کرکر ګلونو دغه غايب ستوری لکه د ټولنې نور ناصح انسانان د خپلې چيغې تقدس او د اورېدونکو کاڼه غوږونو له څوره په ځان راغلي دي، لکه د نوح لارويان عمر يې د قوم اصلاح ته وقف کړ خو د محدودو اورېدونکو پرته ټول قوم د عذاب اوبو وخوړ، په سرو سترګو غايب محزون اسويلي وباسي.

وچاته وژاړم، و چاته خپل ګرېوان خيرې کړم
فرياد مه نه اوري که ټول کميس په ځان څېرې کړم

ملنګ غايب د نصيحت کچکول ټولو ته اوږد کړی دی او د خپلې سپېڅلې توبرې څخه په هر موجود ښېګڼې او نېکې لارې وړم شيندي، د حاکميت تخت ناستو ته د بقا او فنا سبق ښه په خوند اوروي.

غايب قسم خوري ما خو ډېر واکمن ذليل وليدل
چا چې د خپل مظلوم ولس نه فاصله زياته شوه

الله تعالی د کرکر ګلونو کاروان د همداسې ګړندي او محفوظ ولري، چې راتلونکې نسلونه يې د پند او ادبي ښکلاو څخه له باران ګټمن شي، بورجان غايب صيب ته د (خيرې ګرېوان) لومړی شعري ټولګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ مبارکي وایم او همدا راز د بغلان ادبي بهیر ټول غړو ته چې د کتاب چاپ اړونده موضوعات لکه: کره کتنه، ایډېټ، کمپوزینګ، خپرندوی او ټولې چاپ چارې یې په بریالي توګه مدیریت کړل، ټولو ته بیا بیا مبارکي وایم.

په ادبي مینه

عبدالمبین صافی

بغلان ادبي بهیر

۱۴۰۲- جوزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ صفته شاعر

څومره چې د شاعر پر شعر خبرې ګرانې دي، هومره د شاعر پر کرکټر هم بحث ګران تماميږي. لکه څنګه چې د ادبپوهنې په کتابونو کې شعر مرموزه وينا بولي، همداسې د يو انسان کرکټر هم د اروا پوهنې له مخې پېژندنه يې سخته وي. آن شعر پوهان وايي چې د شعر اره مانا د شاعر په زړه کې نغښتې ده، څنګه چې د شاعر مطلب او موخه په شعر کې اوبدل شوې وي، کېداى شي موږ يې د خپل له نظره مانا ترې اخځ کړو، ځکه شاعر خپل درد ژړوي او موږ تر هغې اندازې له شعر څخه د مانا حس درک کوو چې يا مو هغه صحنه ليدلې/ اورېدلې وي او يا مو تجربه کړي وي. څه چې د شعر پېژندنه کې موږ سره تر ډېره په ظاهري مانا او تر لږ اندازې په باطني مانا کې مرسته کوي، هغه د شعري صنايعو او ځانګړنو په مرسته تشخيصول او را برسېره کول دي. په ورته توګه اروا پوهنه کې وايي چې د يو انسان کرکټر هم د هغه له کړنو، خبرو او سټايل له مخې تشخصېدلی شي، کوم چې د يوه انسان خوی او خواص هغه کرکټر او ځانګړنو خوا تمايل کا.

څومره چې ما د بورجان غايب شعرونه لوستي، هغومره مې د ده ملنګي، خلوص او مينه د ولس او وطن پر وړاندې حس کړې ده. لکه څنګه چې غايب صاحب ملنګ صفته کرکټر لري، سپينې خبرې کوي، د زړه او د خوله خبره يې يوه وي او د ملنګ په څېر ساده جامې او په يوې لرې پرتې سيمې، ملنګانه ختين کورګي کې، ژوند کوي؛ همداسې د ده شعر هم روان، سليس، د ولس په ژبه برابر او کليوالي رنګ لري، د زړه او د خوله خبره يې په شعر کې يوه وي او د چم ګاونډيانو ژړا، د تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شل کلن جګړې له امله د ختين دېوالونو ورانېدل او د ځوانې ککرۍ د شهيدانو درد هم ژړوي. اصله خبره همدا ده چې د غايب صاحب د شعر رسالت د ولس ناخوالې انځوروي، کله يې چې ولولې داسې فکر درځي، چې دی د مظلوم ولس د زړونو انځورګر دی، لکه څنګه چې يو ملنګ د يو چا لپاره د خير دعا کوي، غايب صاحب هم د ولس ښادي لپاره د خير لاسونه لپه کړي دي، که له يوې خوا د ولس درد ژړوي، خو له بلې خوا د خيرښيګڼې دعا ورته کوي.

د غايب صاحب شاعري کسبي نه، بلکې ذاتي ده. دا د خدای متعال يوه لورېينه ده پرې، چې ده ملنګ صفته شاعر ته يې د شعر ويلو استعداد ورکړی. غايب صاحب خپله وايي، چې يوازې تر نهم ټولګي پورې يې زده کړې کړې دي. نه دی له کوم اکاډميک چاپېريال څخه فارغ شوی دی او نه هم د ده شاعري کومه کسبي مهارتونه لري. مازې غايب د ولس لمن نيولې ده، د شاعرۍ ځانګړنې يې د ولسي ادبياتو خواصو خوا تمايل کوي او د نومو‌ړي شاعري تر ډېره طبيعي رنګ او جوړښت لري. که څه هم د شعر وزن پوهنه ورته ګرانه برېښي، خو د شعر په جوړونه کې کوم بيتونه چې تر منځ (سيلابوټونيک) هماهنګي ولري، دی خپله شاعري پر مخ بيايي او د شعر آهنګ له مخې خپل شعرونه ليکي. همدارنګه کندهارۍ لهجه د غايب په شاعرۍ کې غالبه ده، د اېډېټ او کتنې پر مهال کره کتونکو تر ډېره په معياري ژبې باندې ټينګار او سمونې کړي دي. د موضوعاتو له مخې د غايب صاحب په شاعرۍ کې د مور ستاينه، د ولور اخيستلو غندنه، معلم ته لارښوونه، فکر روزنه، د آشتي او سولې خواږه لفظونه، فساد غندنه، د ښې حکومتولۍ وړانديزونه، له هجران نه کړېدل، موبايل نه سمه ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیستنه، قسمت څخه شکایت، بد ملګری، عشق او وطنۍ مینه د ده په شاعرۍ کې نغښتې عناصر دي.

بورجان غایب د یوې ټولنې منتقد په توګه خپل لیدلي حالونه یې په ښه انداز نقد او هم یې لارښوونې ورته کړي دي. د ټولنې ناوړه دود لکه «ولور اخیستل» د جنګ غندنه، هغو ځوانانو ته چې له وطنه بهر زړه ښه کوي، د شعر په ژبه ورته داسې کیسې او روایتونه رانغاړي، چې د تجاربو یوه ګډوله جوړوي. غایب صاحب خپل شعري استعداد داسې څرګندوي چې یوه کیسه او حکایت هم د شعر په ژبه اړوي، لکه ده خپل د سیمې (نوروزک) یوه جالبه کیسه په یاده شعري ټولګه کې په موزړ لولي. همدارنګه نوموړي خپلو شعرونو کې نوي ترکیبات کارولي دي، لکه نیمګړي ژوند لپاره «نیم ځالی ژوند» بل دا چې د الفبا توري یې په مسلسل ډول په شعر کې توصیف کړي او راوړي دي.

بورجان غایب د علم خپرولو پلوی دی، نوموړی خپله سیمه کې هم په (معلم صاحب بورجان) مشهور دی او ډېره موده یې خپله سیمه کې د ښوونکي سپېڅلي دنده هم پر مخ بیولې ده. دی په یو ځای کې وایي:

نه مې دولت نه مې حساب پکار دی
زما قلم، کاغذ، کتاب پکار دی

یوه ورځ زه او «احسان الله احساس» د ده دېرې ته ورغلو، غایب صاحب خپل کلیوالي عادي ژوند باندې لګیا و، ځینو زورواکو د ښوونکې سپېڅلي دنده هم ترې اخیستې وه، دی اوس په مالدارۍ او دهقانۍ باندې بوخت و، د کور تر مخ یې د مېوو یو لوی بڼ هم درلود، ما ورته کړل، که څه هم اوس امنیت حاکم دی، جګړې نشته، نور د ژوند بدرنګۍ پرېده، خپلو شعرونو کې مینه والو ته دې د ژوند ښکلا را

(c) ketabton.com: The Digital Library

برسېره کړه، دوی مینې ته را وبوله، چې له ژوند څخه نور هم خوند واخلي. دی یو څو شېبې چورتي شو او بیا یې راته وویل (چې څنګه ټولنه روانه وي زما شاعري به هم ورسره همغه شان روانه وي.) خدای متعال دې غایب صاحب ته د عافیت ژوند ور نصیب کړي، ډېر پاک زړی انسان دی، زه نورې خپلې خبرې په دې «ملنګ صفته او ولسي شاعر» پای ته رسوم، د خوښۍ خبر دا دی چې بغلان ادبي بهیر یې د «خیرې ګرېوان» شعري ټولګه چاپ کړې ده، لومړی دې ده ته مبارک وي او بیا دې د ده د شاعرۍ ټولو مینه والو ته؛ د کرکر د ګلونو دا لړۍ دې تلپاتې او زرغونه وي. د نوروزک غمي د لا نورو پنځونو په هیله!

د پاچاهۍ لایقه یاره
د بزرګۍ کیسې دې واورم وویاړمه

په خورا ادبي مینه
عبدالوهاب مومند
۱۴۴۴/۱۱/۲۷
بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

شــــپه د قـــدر، ورځ د اخـــــتر كـــړې ربــــه
پــــه ســــپين ايــمان مـــو منـــور كـــړې ربــه

تېــــره روژه شـــوه، مـــوږ صـــابر پــاتې كـــړې
د مغفــــرت شــــال را پــــر سر كـــــړې ربـــــه

اللـــــه زمــــوږ دغـــــه نـــــاچيز عبـــــادت
قبـــول، منظـــور يـــې پـــه خپـــل در كـــړې ربـــه

يـــا اى هــــادي را هـــــدايت كــــه نصــــيب
مــــوږ هــــدايت تــــه برابــــر كــــړې ربــــه

تـــه يـــې خـــالق او هـــم مالــــک پاچـــا يـــې
څــوک پــه جنــان څــوک پــه ســقر كــړې ربــه

ربــــه دا ســــتا رضــــا زمـــوږ نصـــيب كــــړې
مــوږ يــوو بــدتر تــه مــو بهـــتر كـــړې ربـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه مالکــــــه راتـــــه زړه صـــــفا کـــــړه
لــر مــو لــه خــوف او لــه خطــر کــړې ربــه

ســـتا د پوښـــتنې مـــوږ ځـــواب نــه لـــرو
را شـــــفاعت د پيغمــــــبر کـــــړې ربـــــه

خـــالق ســـبحانه خپـــل حبيـــب پـــه خـــاطر
تـــه خپـــل رحمـــت راتـــه نـــاصر کـــړې ربـــه

لاســـــونه پورتــــه د رحمـــــت پـــــه اميـــــد
روښـــانه ورځ مـــو د محشـــــر کـــړې ربـــه

پـــه بنــــدګانو کـــــې غايـــــب ناچـــــار دي
ايـــمان توښـــه يـــې د ســـفر کـــړې ربـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت

لــــه خوشـــحالۍ دې کــــړم ګوښـــه قســـمته
ډېــــر يمــــه تـــا تـــه پـــه غوســـه قســـمته

نـــــــاورين تنـــــدی د مـــــــاتولو وړ دی
روښـــانه ورځ دې کـــــړه را شـــپه قســـمته

د ازلي پـــه تقـــدير څـــه نصـــيب شـــول
زه خـــو لـــه تـــا کـــوم ګيلـــه قســـمته

دومـــره قصـــور نشـــته چـــې تـــه يـــې ګڼـــې
چـــــې لټـــوي راتـــــه پلمـــــه قســـمته

دا يـــو غـــم نـــه دی چـــې يـــې تېـــر کړمـــه زه
زه وزګـــار نـــه شـــوم يـــوه شـــېبه قســـمته

وايـــي خـــزان بانـــدې ســـپرلی بـــه راشي
لـــر تســـلي خـــو را کـــوه قســـمته

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکـــــر او غـــم دی خوشــــحالي کومـــــه ده؟
ولــــې دې دومــــره کــــړم خپــــه قســـــمته

پــه دې نــيم ځــالي ژوند ســتومانه شــومه
نــور بـــه کـــوې را بانـــدې څـــه قســـمته

يــا خــو مــې پرېــږده يــا لــه ژونــده وځــم
د غايـــــب دا عظــــم وعـــــده قســـــمته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيب

د خندا پر ځای ژړا ده را نصيب
د اعمالو دا سزا ده را نصيب

آيينه د خپل عمل ده رانه ورکه
د خپل جرم دا جفا ده را نصيب

د حريص دا وږې سترګې نه مړېږي
د ظالم نفس تقاضا ده را نصيب

چې اخلاص او صداقت نه وي عمل کې
بس نيمګړې مو دعا ده را نصيب

مدام يوو د غليمانو تر غاښ لاندې
په ملکو کې آريانا ده را نصيب

د يوه څخه چې خلاص د بل په خوله شو
دا د کوم مظلوم ښېرا ده را نصيب

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــــورې شــــپې د تــــوره بختـــــه را سره دي
دا د غـــم پېټـــــی پـــه شـــا ده را نصـــيب

بــس د علـم رڼـايي مــو نصـيب نــه شــوه
تــــل ســــنګر مرمــــی ســـلا[1] ده را نصـــيب

خوشـــحالي پلـــوري غايـــب غمونـــه اخـــلي
ازلي دغـــــــه ســــــــودا ده را نصـــــــيب

[1] سلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمع او پتنګ

چــې عاشــق شــو خــوار پتنــګ پــه شــمع بانــدې
ټــول وجــود يــې سره لمبــه شــو ولوېــد لانــدې

هــر عاشــق پــه عاشــوقۍ کــې خپــل مقــام وي
خــو تــر ټولــو نــه پتنــګ شــو تــرې نــه وړانــدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورور

هر چا له خپله موجوده قوته کار واخيستو
چا په ولس دی ظلم کړی چا يې ازار واخيستو

تېر حکومت نه موږ ته هېڅ په ميراث پاتې نه شو
وخت غنيمت رانه دا ټول ظالم بادار واخيستو

کوتر مې خلک د دې لارې نه يې ډېر وژړل
اوس ډېر خوشحال دي د بې لارو څخه يې لار واخيستو

دا يې انصاف په يو سړک شو بل رمټ پاتې شو
په يوه خوار باندې يې ټول د سړک بار واخيستو

ډېر داسې ول چې دې سړک يې قسمتونه خوړل
چې راغی زور هم يې قسم، هم يې اقرار واخيستو

و زورور ته هر سړی عاجزه ښکاري اشنا
خود به راضي وي زورور لاس کې متار واخيستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آل خواجـــه شـــول کـــوهي کـــار د ســـړکونو وروره
د بلوڅـــانو عجیبـــه د تیـــر وخـــت وار واخیســـتو

مخکې بلـوڅ بـه د ځنګـل اوبـو کـې غـرق اوسـېدل
اوس يې په دښته کې مالچر زموږ د پلار واخيـــستو

بلـــوڅ چـــې لارې جـــوړوي کـــار دې پخپلـــه وکـــړي
اهلي خواجه څخه يـې لار او هـم روزګـار واخيسـتو

اهلي خواجه قـوم بـه دا لـوی سـړک منلـی نـه وای
د طالیبـــانو لـــه ټوپـــک څخـــه یـــې ډار واخیســـتو

غايـــب دا وايـــي پـــه هېچـــا غاښـــونه مـــه لګـــوئ
بهبـــود بـــه نـــه شي د ازار نـــه چـــا بـــازار واخیســـتو

يادوونه: د مرکزي بغلان په شمال لويديځ د آبقول په سيمه کې يو کلی د «آل خواجه» په نوم يادېږي، «بلوڅان» د مرکزي بغلان په لويديځ کې يو کلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الفبا توري

شروع په بسم الله کړم، الف اسم د سبحان دی
ب ـ بنده ته ت توبه کړه، بیا ارمان دی

ث ـ ثواب طلب کړه، ج له جلاله ویرېږه
خ ـ که خدای راضي شي، د دلیل ځای دې جنان دی

ذ ـ ذکر د رب کړه، ر روان په سمه لار شه
ز ـ زنګدن کې سین د ساه وتل ډېر ګران دی

شین شکر ګزار شه، ص صفا ده لار معلومه
ض ـ په ضلال نه شي، ط شیطان دښمن انسان دی

ظ ـ په ظلم زور ع په عاجزو ستم مه کړه
غ ـ غالبه خدای دی، ف فقیر ځان دی ناتوان دی

ق ـ قابله ځان کړه، ک د کبر منزل ګوره
ل ـ لا څو ژوندي یوو، م مړي جوړ په قبرستان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ن ـ نكيــــر پــــه قــــبر و واحــــد كــــوي پوښــــتنه
ه ـ هغه به ځواب وركړي چې تېر كړى يې ايمان دى

ل ـ الــــف همـــــزه الم يــــا نېــــك نظيــــر شــــو
ى ـ اى هــادي ربــه رحمــت خــو بــې پايــان دى

خلاصــه الــف بــا شــوله د شــعر پــه ژبــه بانــدې
كــرم د رحمــت وكــړي غايــب غــرق پــه عصــيان دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوږ چنار مشاعره

مشـــاعرې وي شـــاعران وي زه دې نـــه يـــم
تـــل خوشـــحاله دې يـــاران وي زه دې نـــه يـــم

کـــوږ چنـــار بـــه ســـم چنـــار شي چـــې قـــوت وي
هـــر ضـــعيف دې پهلـــوان وي زه دې نـــه يـــم

لکـــه ســـتوري پـــه اســـمان کـــې وي روښـــانه
هـــم دې تنـــدر هـــم توپـــان وي زه دې نـــه يـــم

د خوشـــحال او د رحـــمان شـــمع تـــرې غـــواړم
هـــر يـــو پـــوه لکـــه لقـــمان وي زه دې نـــه يـــم

هـــر ميـــدان کـــې يـــې بـــری لـــه خدايـــه غـــواړم
د دنيـــا دې اتـــلان وي زه دې نـــه يـــم

تـــر ابـــده بـــه حيـــات وي مرګـــی نشـــته
پـــه انســـان کـــې انســـانان وي زه دې نـــه يـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بيت شـعر بـه يـې پـه درسـت جهـان ور نـه کـړم
مـا تــه گــران د خپلــه ځــان وي زه دې نــه يــم

معلــومېږي چـــې شـــفا مـــې د هـــر رنـــځ دی
هــم طبيــب وي هــم درمــان وي زه دې نــه يــم

غايــب بــل تــه پــه دعــا دی ځــان يــې هېــر دی
تـــل دې دا ارزو ارمـــان وي زه دې نـــه يـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد ملګرى

بـــــد ملګـــــرى چـــــې دې مـــــل شي
بـــــه قســـــمت بـــــه دې بـــــدل شي
پـــــه فضـــــول بـــــه عـــــادتي شـــــې
پـــــه عقبـــــا کـــــې بـــــه خجـــــل شي
بـــــد يـــــار د ابلـــــيس ورور دى
پـــــه ذلـــــت بانـــــدې دې پـــــل شي
نفـــــس شـــــيطان او بـــــد همـــــراه شي
د ايـــــمان څخـــــه تخـــــل شي
درې طـــــرف د بلاګـــــانو
ترينـــــه خـــــلاص پـــــه کـــــوم يـــــو چـــــل شي
د بـــــد يـــــار و زور تـــــه ګـــــوره
پـــــه خپـــــل کـــــور کـــــې اور پـــــه بـــــل شي
د بـــــد يـــــار نـــــه چـــــې بيـــــزار شي
افـــــرين پـــــه دې عاقـــــل شي
د بـــــد يـــــار نـــــه تـــــور مـــــار بـــــه دى
د غايـــــب دغـــــه متـــــل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط

يقين د محبت په بې وفا نه شي غلط
ظاهره کې د ښکلو په خندا نه شي غلط

په حسن او ځواني باندې غرور لوی ناپوهي ده
حسنونه خاورې شوي وار به ستا نه شي غلط

د دنيا خيال و هوس د خوب ليدل دي نور څه نشته
يو پړک دی يوه لمبه ده په رڼا نه شي غلط

د ښو يې غشي جوړ دي د زړه وينې پې وباسي
د ظلم او ستم په انتها نه شي غلط

دلبره ستا په مينه کې صادق يم باور وکړه
رقيب په دې سرو سترګو په ژړا نه شي غلط

و سترګو ته مې ګوره ستا د مينې اوښکې څاڅي
کاذبې اوښکې نه دي ته پر ما نه شي غلط

مستقيمې لارې درومه دنيا پاتې ده غايبه
وفا او بقا نشته په دنيا نه شي غلط

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

خړې بـورې سـترګې، سـپين مـخ ونـه د چنـار لـري
بانـه شـول لکـه غشـي انـګـي لکـه انـار لـري

پـوزه يـې مايلـه څـومره ښـکلې ورسره ښـکاري
څـه عجيبـه شـونډې مـې جانـان د نوبهـار لـري

څـو خـبرې يـې وکړلـې پـه مينـې بانـدې مـا سره
څـه ښـکلې خنـدا لـري او څـه ښـکلې ګفتـار لـري

ښـه ونـه رسـا لـري باريکـه لـيلا ښـه ښـکاري
دغه صورت خوښ زما رقيـب پـه کـې څـه کـار لـري

تندی او خـولې صفت يـې دا هـم ورڅ د سـتايلو دی
زنـه يـې منـه شـوه مـړاوې زلفـې پـه رخسـار لـري

زړه مـې پـه ټوپونـو شي دا سـتا د مـخ ليـدلو تـه
ليلا مخ را څرګند کړه چـې غايـب سـتا انتظـار لـري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورجانې

تــه وې ميزبانــه ســتا شــيدو بــه مــې تغذيــه کولــه
دا ستا بــې شــمېره شــبګيرې بــه زمــا هېــرې نــه شي

د شــو او بــدو تميــز نــه و، مــرور بــه شــومه
د جــان قربــان د نــاز شــېبې بــه زمــا هېــرې نــه شي

زمــا سره دې پــه وړه ژبــه خــبرې کړلــې
ســتا د بچــو بچــو نــارې بــه زمــا هېــرې نــه شي

زمــا د خــاپوړو څــو قدمــه خوشــحالي وه پــه تــا
ســتا د لاســونو اشــارې بــه زمــا هېــرې نــه شي

ګرانې مور جانې ته مــې مينــه وې د ژونـد تــر پايــه
ســپيرې ســپيرې ســتا هــديرې زمــا هېــرې نــه شي

بــې انتهــا دې صــفتونه دي غايبــه پــوه شــه
خــوږې خــبرې او قيصــې بــه زمــا هېــرې نــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل

موبایـل کـې ګـانې ګـورم نـه د مشـــر پـه منـت یـم
د ګټـــې د کـــار نـــه یـم نـــه هېچـــا تـــه ملامـــت یـم

د کارت به دروغجـن شـم چـارج هـم نشـته ده لالیـه
د جېب پـه موبایـل بانـدې ځوانـانو کـې اوچـت یـم

ګانې د کنجشکک مـې دي ثبـت کـړي موبایـل کـې
چې را ټول په ما ځوانان شي بیا د ټولـو د صـفت یـم

د کـور و تبـاهي تـه مـې بـس دا لیـځـې را نغښـتلي
ځوانان راته ښه وایـي مـور او پـلار تـه مصـیبت یـم

د ښـــو پـــر ځـــای د بـــدو ګټـــه واخلـم مبایـل نـــه
پـه کومـه لار روان یـم چـې ګوښـه لـه شریعـت یـم

سر ټیـــټ ســـترګې مـــې ښـکته لـوفري یـم شرمـولی
راتلونکې شوله ورانـه چـې اختـه پـه دې لعنـت یـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مې خپله لار صحيح کړه نه بـل چـا تـه پـه خـبرو
نه مې خپل ځان پېژندلی نه خـبر پـه مسـووليت يـم

نه مې شرم له چا کېږي رينګ مسکال مې شوله دنده
نه په سيال او غم پـوهېږم نـه خـبر زه لـه غيـرت يـم

خوله دې بنـده کـه غايبـه مـه کـوه سـپينې خـبرې
که هزار ځله مې ګرم کـړې زه پـه جهـل سـلامت يـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور اخيستل

لار د ذلـــت د رواجونـــو بيـــا دا لار څـــه پکـــار
چې خداى (ج) رسول وي ترې ناراضه هغه کار څه پکار

ښـــځه او نـــر دواړه اللـــه خپـــل بنـــده ګـــان ګـــڼلي
لــه دې نــه مــه کــوه انکــار دغــه انکــار څــه پکــار

ظلـم چـې وکـړو، چـا يـې غـم، چـا يـې سـزا وليـده
چې خور او لور په کې زخمي شوه دغه ښکار څه پکـار

د لــور پــه وينــو پــه دې ظلــم زوى تــه کــور جــوړوي
چــې دا تميــز و، د دې پــلار وايــه دا پــلار څــه پکــار

رواج ولــور يــې خپــل ځــان تــه قــانون جــوړ کــړى
دا ظلــم مــه کــوه اظهــار داســې اظهــار څــه پکــار

د ګـــل ښـــکلا مـــزه کـــوي د خپلـــو ګلـــو سره
چـې پـرې ګلونـه زخمـي کېـږي هغـه خـار څـه پکـار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هــم تــر اوســه بــوډا وينـــي د ځــواني خوبونــه
په کړوپه مـلا لاس کـې امسـا پـه غـاړه هـار څـه پکـار

کـه پـه لکونـو ولـور واخـلي پـرې بهبـود بـه نـه شي
غايبــه ځــان بــه کـــړي ازار د بــل ازار څــه پکـــار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژاړم

زه په ولس که په وطن وژاړم
له کوم ظالم له کوم دښمن وژاړم

هم پر وطن هم پر بدن راته بمونه اوري
په کوم بلبل په کوم چمن وژاړم

اوس د ګلونو ځای اغزو نیولی
په کوم بورا په کوم ګلشن وژاړم

څوک په مرمۍ څوک په بمو ټوټې شول
په کوم پرهر په کوم بدن وژاړم

ولس یې سپر ونیوه هر توپان ته
له کوم رهبر له کوم واکمن وژاړم

د ولس کور خو سوله ساتو وران کړ
په کوم یتیم په کوم غمجن وژاړم

وجود یې نشته په بمو الوتی
په کومو وینو کوم کفن وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــــه کـــوم فســـاد لـــه کـــوم زیانکـــار وژاړم
لــــه کـــوم يـــو غلـــه لـــه کـــوم رهـــزن وژاړم

پـــه څلـــور خـــواو کـــې دوســـتان نـــه لـــرو
لــــه کـــوم غـــربي لـــه کـــوم جـــرمن وژاړم

وطـــــن ولـــــس غـــــم لـــــه غايـــــب سره وي
پـــه کـــوم پـــردي پـــه کـــوم ميـــين وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر شو

د ورځـــې تلــی نــه شــو د شــپې بــه تېــر شــو
د رقیبـــانو تـــر کـــوځې بـــه تېـــر شـــو

زه یـــې پـــه مینـــه بانـــدې ګـــرم ګڼلـــی
بـــس د هـــر چـــا د دې لانجـــې بـــه تېـــر شـــو

مـــا تـــه د زړه خـــبرې ســـپینه کـــوه
د دغـــې پټـــې اشـــارې بـــه تېـــر شـــو

هـــر څـــه چـــې تېـــر شـــول بېرتـــه نـــه جـــار وځـــي
راځـــه لـــه دې زړې کیســـې بـــه تېـــر شـــو

مـــا درتـــه ویـــل چـــې د زړه حـــال مـــه وایـــه
د ظـــالم وخـــت د دې څپـــې بـــه تېـــر شـــو

پـــه دې مالـــت کـــې غـــمازان اوســـېږي
لـــه دې خپـــل کـــور او خپـــل دېـــرې بـــه تېـــر شـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هــر ګړنــګ بــه تــل همــوار ګڼــو مــوږ
د خپــل ژونــدون لــه دې اسرې بــه تېــر شــو

راځــــه جانانــــه پــــه هــــا بلــــې كــــوڅې
كــه چېــرې بنــدې وي پــر دې بــه تېــر شــو

غايبــه وخــت پــه تــا بــوج شــوی نــه دی؟!
نــــور بــــه د فكــــر اندېښــــنې بــــه تېــــر شــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

د معـــارف معلمـــه وکـــړه دې تـــه پـــام
پـــه څلـــورو دېوالـــو ولاړ دی بـــام

هڅوونـــه د تېـــر درس او نظافـــت ده
هـــم د نظـــم دســـپلین لـــره مـــدام

پـه هـر دم قـدم کـې وار بيـا د موضـوع شـو
پـه همـدې کـې شـاګردان پـوه کـړه تمـام

د مشـــق او تمـــرين کـــار درېـــيم قـــدم دی
پـــه مشـــق پـــانړو کـــې لايـــق دی کـــه ناکـــام

څلـــورم ارزيـــابي د تـــدريس وکـــړه
نـــو هلـــه بـــه بيـــا تـــدريس شي اخـــتمام

دا څلـــور جامـــه اوبـــه پـــه شـــاګرد وڅښـــه
پـــه مانـــا کـــې بـــه شـــيرين شي ســـتا کـــلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــو ســم اخلــه پــه احتیــاط څلــور قدمــه
غوړېــــدلی دی پـــه هـــر قـــدم کـــې دام

هـــم پـــر تـــا بانـــدې لازم درسي مـــواد دي
لټـــوي بـــه یـــې کـــه ورځ وي کـــه ماښـــام

تـــه د درس مشـــاهدي تـــه بیـــا چمتـــو شـــه
چـــې دې لـــرې نـــواقص؛ واورئ پیغـــام

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنیت غواړو

بـــې پوســـتې او بـــې ســـنګره امنیـــت غـــواړو
بـــې لـــه ټانـــګ بـــې لـــه رنجـــره امنیـــت غـــواړو

نـــه نـــاټو او نـــه د پاســـه بمبـــار غـــواړو
بـــې ټوپکـــه بـــې عســـکره امنیـــت غـــواړو

چـــې نـــا حقـــه خواهشـــات و مـــخ تـــه بیـــایي
ټولـــه غـــرق شـــو بـــې ګـــودره امنیـــت غـــواړو

بـــې خطـــره افغانـــان غـــواړم وطـــن کـــې
لـــه پـــامیره تـــر خیـــبره امنیـــت غـــواړو

دا مظلـــوم ولـــس تبـــا شـــو بـــې قصـــوره
زخمـــي مـــړه شي نـــا بـــبره امنیـــت غـــواړو

حـــق ولاړ بـــه همېشـــه پـــه خپـــل مقـــام وي
باطـــل وخـــوړل ککـــره امنیـــت غـــواړو

ولـــې ســـوله خوشـــحالي نـــه راوړي کـــور تـــه
لـــرې لاس کـــړي لـــه خنجـــره امنیـــت غـــواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانـــان کـــه امنیـــت غـــوارې امنیـــت نشـــته
اوبـــه خـــړې دي لـــه بـــره امنیـــت غـــواړو

چـــې حـــاکم مـــو امـــین نـــه وي امنیـــت نشـــته
پـــه زور نـــه کېـــږي پـــدره امینـــت غـــواړو

دا نـــاټو او دا فســـاد بـــه زمـــه وار وي
ولـــس لـــرې او لـــه شره امنیـــت غـــواړو

بُن کې جـوړ چـې حکومـت شـو دا مـو حـال دی
کیســـه ورانـــه شـــوه لـــه سره امنیـــت غـــواړو

هـــر ظـــالم همـــدې ولـــس پـــه مخـــه کـــړی
لـــرې نـــه ده دا خـــبره امنیـــت غـــواړو

زمـــوږ ټولـــو دا یـــو ســـوال دی ربـــه تـــا تـــه
وطـــن پـــاک کـــړې لـــه کـــافره امنیـــت غـــواړو

صـــداقت او اعـــتماد غـــواړو غایبـــه!
گونـــدې ورځ مـــو شي بهـــتره امنیـــت غـــواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هجران

په قسمت کې مې هجران شو راته مه وايه مه ژاړه
ستا ديدن مې ډېر ارمان شو راته مه وايه مـه ژاړه

ستا يادونه مې اى ياره والله خوب کـې ژړوي تـل
زخمي زړه مې بې درمان شو راته مه وايه مه ژاړه

په بدن مې لړزه راشي چې رقيب دې څنګ کې ګورم
لوند په اوښکو مې ګرېوان شو راته مه وايه مه ژاړه

چـا تـه وژاړم صـنمه وايـه کـومې خواتـه لاړ شـم
په لمسون خپه جانان شو راتـه مـه وايـه مـه ژاړه

بې وفا غوړونه نشته، که هر څو چيغې فرياد کـړم
بس په صبر مې ګوزران شو راته مه وايـه مـه ژاړه

تور د سترګو به مې سپين شي که مې ته په نظر نه شوې
سود خو نشته ډېر مې زيان شو راته مه وايه مه ژاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به ورک د سترګو نم شي نه به دا راته مسکا کړي
اور په ما پورې بغلان شــو راتــه مــه وايــه مــه ژاړه

د ماهي په شان په وچــه کــې ولیــدلی یــم غایبــه
یار مې ستوری د اسمان شو راته مه وايــه مــه ژاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ایستلی

ګرانه و تا ته مې په شپو شپو انتظار ایستلی
په خپله ما د زړه په مینځ د مینې تار ایستلی

د چا رضا ده چې د ښکلو صفتونه کوي
ما خو په ټولو ښایستونو کې خپل یار ایستلی

اوس به د لمر وړانګې زما بدن زخمي زخمي کړي
ظالم رقیب راته د سورې ها چنار ایستلی

جانان د لرې اشاره کړه لاس په لاس به ګرځو
چې ور نږدې شوم له لستوڼي څخه يې مار ایستلی

د بې وفاو زړه په هیڅ باندې نه یخیږي
بیایې د چا د زړه ویشتلو ته یې وار ایستلی

کله وفا کله جفا په دې زه ښه پوهېږم
خپل سر دې وخوري چې چا مینه کې دا کار ایستلی

په بدې ورځې مې ته ښه وپېژندلې اشنا
تا خو په ښې ورځې کې نوم د افتخار ایستلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا بـه ولـې پـه خپـل کـړي احسـان ونـه ژاړي
په اخر عمـر کـې لـه کـوره لـه اختیـار ایسـتلی

پـه نـاداري خـو ښایسـته غایـب بدرنګـه ښـکاري
نن دنیادار احمق سړی هـر چـا هوښـیار ایسـتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لا خاندې ولې؟

ډېرې ترخې مې ورځې شپې شوې ته لا خاندې ولې
اوښکې مې تويې سترګې سرې شوې ته لا خاندې ولې

هره جفا دې زما په زړه باندې داغونه ايښې
چې د رقيب خواته نږدې شوې ته لا خاندې ولې

د عشق لمبې دې زما د زړه وينه را وچه کړله
لا مې د زړه غوښې را پرې شوې ته لا خاندې ولې

دا زه منمه چې وفا به خداى در کړي نه وي
سمې خبرې دې کږې شوې ته لا خاندې ولې

غماز دا ستا کوڅې ته پرې نښودم، شوم مايوسه
زما وړې وړې سلګۍ شوې ته لا خاندې ولې

بس د وفا تمه په تا کې ياره پاتې نه شوه
د غايب زړه درته ښېرې شوې ته لا خاندې ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيرې کړم

و چا ته وژاړم، و چا ته خپل ګرېوان خيــرې کــړم
فرياد مې نه اوري که ټول کميس پر ځان خيرې کړم

هــر چــا د خپلــو خواهشــاتو پســې منــډه کــړې
که زه هر څو په چيغو چيغو خپل دهـان خيــرې کــړم

د وفــا بــوی خــو دې زمــا تــر پــوزې نــه رســېږي
د بې وفا جانان تصوير به پــه ډېــران خيــرې کــړم

نه مې خوشحال سپرلی په ژوند چېرې مسکان ليدلی
دغه تياره ســپېره لمــن بــه د خــزان خيــرې کــړم

پرېږده طبيبه چې مې وينې په دې خاوره څاڅي
زخم، ملهم ټولې پټې بــه د پاســمان خيــرې کــړم

که د افغان په غيرت باندې څوک تور شال غوړوي
هم به يې تاريخ، هم به يې فرهنــګ، هــم بــه يــې
ديـــــــــــوان خيـــــــــــرې کـــــــــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيدار شه وخت دې د هغه ننګ او د غيرت راغلـی
دا د غفلت درنه برېستن به د پاسـبان ځيـرې کـړم

رقيبــه ســتا پــه دې ســخا کــې د ريــا نښــه ده
تعجبه نه ده که ګيلم، که دې سـترخوان خيـرې کـړم

کــه د غايــب سره پــه غــم د ولــس چــا نــه ژړل
قلم به مات کړمه کاغذ به پسې وران ځيـرې کـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به ژاړم

نـــه بـــه ژاړم، نـــه بـــه ژاړي، نـــه بـــه ژاړې
نـه بـه غـواړم، نـه بـه غـواړي، نـه بـه غـواړې

پـــه هـــر حـــال کـــې د مظلومـــو خـــبردار يـــې
مـــرګ او غـــم زمـــوږ ولـــس پـــه کـــې رانغـــاړې

پـه خپـل ژونـد مـو خوشـحالي مينـدلې نـه ده
نـــن د يـــو ســـبا د بـــل زېـــرى بـــه راوړې

دغـه حـال ژونـدون تـريخ کـړى د هـر چـا دى
د نـــــن يـــــو ســـــبا د بـــــل سر تـــــه ولاړې

څـــه ګنـــاه مـــو ده ظالمـــه وايـــه ولـــې؟
پـــه دې ښـــکلو، ښايســـتو مـــو خـــاورې واوړې

پـــر ماشـــه چـــې ګوتـــه ږدې نښـــه صـــحيح کـــه
تـا خـو زمـوږ کـړې بـې ګنـاه خـونې ويجـاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــر قــوم ګــوره خوشــحالي سره ژونــدون کــا
مــدام رو رو زمــوږ لــه ســترګو اوښــکې لاړې

دغه حال کې هم به مره یـوو، هـم بـه پـړه یـوو
نشــته هېڅــوک لــه مظلــوم سره هــم غــاړې

چـــا تـــه وژاړو و کـــومې خواتـــه لاړ شـــو
غایـــب ځکـــه وروي پـــه خپـــل سر کـــانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

☙ تېروو ❧

دا يـو غـم زمـوږ نـه دی هـزار بـار غـم تېـروو
خلاص نه شـو لـه ګـوزاره بـل ګـوزار هـم تېـروو

د ديـن، وطـن لپـاره زمـوږ هـر څـه قربـاني دي
زموږ ژوند خدای(ج) په لاره پـه دې لار هـم تېـروو

ظالمـه سـتا نـه مخکـې دا زمـوږ جـونګړه ورانـه
اوس وار غربيـه سـتا دی، سـتا بمبـار هـم تېـروو

هېڅ وخت زموږ بدن د دې پردو زخمو خلاص نه شـو
دا سرې لمبــې لا څـه دي سـور انګـار هـم تېـروو

د موسی هغه امسا يوو، هېڅ توپير نشته په مـوږ کـې
دا مـار او لـړم څـه دي سـور ښـامار هـم تېـروو

د روس ټوله اسـيا مـونږه لـه سـتونې تېـره کـړې
مخ تـه دا فرعـون راغلـی دا هوښـيار هـم تېـروو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي و لوی نعمت ته زموږ هــر څـه قربـاني دي
زنــدان چــې تېـــروو زخــم پرهـــار هــم تېـــروو

غايبــه افغانــان بــه شــهيدان يــا بــه غازيــان شي
اغيـــار هـــم تېـــروو ورسره يـــار هـــم تېـــروو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه زیاته شوه

د هرې ورځ په تېرېدو مې اندېښنه زیاته شوه
بلا دې واخلمه طالبه ستا خرڅه زیاته شوه

دا غر او پر او د سکوټرو بې مطلبه رفتار
د کوم درکه دې طالبه دا پیسه زیاته شوه

مظلوم ولس سپوره ډوډۍ خوري بس ناچاره به وي
ته ګوشت، پلو، ښورواوې خوره ستا خو فایده زیاته شوه

د ولسي او د طالب له ورایه فرق معلوم دی
دا خو یې ځکه لباسونو کې مزه زیاته شوه

دا بعضې بعضې شکر خدایه راته ښه چاغ شوي
وایه لالیه دغه ستا غوښه په څه زیاته شوه

هغه تریخ وخت او ترخې شپې د پرون مه هېروه
شکر وباسه اوس خو ټوله منطقه زیاته شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د ولس په دې ناخوالو بانـدې ځـان خـبر کـړه
که مثبت کم شوه د منفي بيـا نتيجـه زياتـه شـوه

لارې ســړک ولســه جــوړ کــه ثوابونــه ډېــر دي
د ثواب کار پخپله نـه کـړې دا لانجـه زياتـه شـوه

هر يو واکمن به د مظلـوم ولـس ځـواب ور کـوي
مه هېروه که دې په ژوند کې ورځ او شپه زياته شـوه

غايب قسم خوري ما خو ډېر واکمن ذليـل وليـدل
چا چې د خپل مظلوم ولس نه فاصـله زياتـه شـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوروزک د پېښې یوه خاطره

یــوه قیصــه درتــه کومــه د خپــل کــلي نــوروزک
یو میین و چا خبر کړی دا پــه مــنځ کــې د سرک

انفجار شو پر رنجرې پــه هــوا پورتــه ټــوټې شــوې
نه رنجره نــه کســان ول لــه یــو مخــې شــوله ورک

عسکر د حکومت راغلــل ټــول کلــی محــاصره شــو
اخ و ډب په کــلي جــوړ شــو د مظلــوم نــه و درک

په بې رحمه یې هر څوک له خپل کورونــو را ایســتله
د ټوپــک لرګــي وهــل وو، ویــل وځغلــئ چابــک

د چا وینې یې کړې تویې د چا شنه کــړل بدنونــه
هر عسکر وروره په لاس کې را خیستلی و کوتــک

نه روغ رنځــور مــالوم و، نــه دلیــل و، نــه خــبرې
پــه کاڼــه لیــوني بانــدې وارې وشــول د ســټک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را جمع ټول ولس کړ سپکې سپورې هم کولې
مونږه ټوله قطار ناست و هر سړی حیران هک پک

د تعجب خبره دا وه، ویل مین دی تاسو ایښی
چا خو هېڅ نه شو ویلی، و په لاس کې يې ټوپک

اته کسان يې موږ په دې پېښه کې تورن کړو
په موټرو کې سپاره کړو هم په لاس يې کړو ولچک

یو څو ورځې بندیان و اخر خلاص له دې عذاب شو
تر ابده به بندیان وای د ولس نه وای کمک

اخر دا مظلوم ولس به دغه شپې چېرې سبا کړي
د ټوپک میل ورته ښيي هم چې وي له قهره ډک

بې ګناه ګنهکاران شو د دې خپل عمل د لاسه
را سره که دا عمل وي د خوښي به نه وي څرک

د غایب دغه ښېرا ده چې مظلوم ازاروي څوک
ته پرې خپور د غم عذاب کړې ته پرې خپور د غم تلتک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيحت

دا به ځمکه دا اسمان وي نه به زه يم نه به ته يې
د ژوند څو ورځې دوران وي نه به زه يم نه به ته يې

نه خو پاتې انبيا شول هر څه خاورو لاندې کړي
تش لاسونه ترې روان وي نه به زه يم نه به ته يې

ربه ستا دا نعمتونه موږ نا شکره بندګان يوو
تا ته ښکته مو چشمان دي نه به زه يم نه به ته يې

په امېد د دې دنيا موږ په اوږده منزل روان يوو
نا ګهانه مرګ عيان وي نه به زه يم نه به ته يې

موږ په غم کې د دنيا يوو د عقبا نه بې پروا يوو
سود مو کم دی ډېر مو زيان وي نه به زه يم نه به ته يې

شپې او ورځې چې تېرېږي موږ لنډېږو قبر خواته
اوس خوښي وي بيا خپګان وي نه به زه يم نه به ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه خلاصېږو له اجله که مو ډېر مـال او دولـت وي
په نمبر سره روان وي نه به زه يم نـه بـه تـه يـې

تور لحد د وحشت ځای دی سر دې ښکته کړه ګرېوان ته
بيا دې تېر ساعت ارمان وي نه به زه يم نه به تـه يـې

نه مو پښـې د عبـادت دي نـه لاسـونه د سـخا دي
په هر څه کې مو نقصان وي نه به زه يم نه به تـه يـې

سوال ځواب د ميـزان تلـه د سـقر نـه پنـا غـواړو
نيکي نشته ټول عصيان وي نه به زه يم نه به ته يې

امېدوار يې د رحمت يوو شفيع ته شې يا رسـوله!
دا غايب په وېر د ځان وي نه به زه يم نه به ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل څه نشته

ډز او ډوز دی هم بمبار دی بل څه نشته
هر سړی په غمو بار دی بل څه نشته
خوشحالي په تمه تمه عمر تېر شو
ډېر مو خوار دا انتظار دی بل څه نشته
مرد هغه دی د هغې دنیا سوچ وکړي
دا دنیا یو شپه سهار دی بل څه نشته
چې د دین او د اسلام نه ځان فدا کړي
دا عاشق په کردګار دی بل څه نشته
هم د خدای په نامه ایښې یې خپل سر وي
زه غلام، دی مې بادار دی بل څه نشته
د پتنګ په شان په شمع باندې ځار شو
هم عاشق دی هم یې یار دی بل څه نشته
سور ښامار مو په وطن کې په ملا پرې شو
دا د خدای د احسان کار دی بل څه نشته
چې د خدای په نامه تللی کوم انسان وي
غایب ټوله ترینه ځار دی بل څه نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس

د عــــزت او د ابــــرو احســــاس بــــه نــــه وي
در کــــوي تــــا تــــه لســــتونې لاس بــــه نــــه وي

کــــه د خولــــه شــــوه پــــه لهــــب ســــترګې ناکــــارې
بربنــــډ نــــه دی د حیــــا لبــــاس بــــه نــــه وي

وروســــته نــــه ګــــوري هــــر څــــوک پــــه مخــــه لاړل
چــــې پــــه ښــــه او بــــد پــــوهېږي قیــــاس بــــه نــــه وي

د نــــا اهلــــو بــــه دا فــــرق لــــه ورایــــه ښــــکاري
هم بې خوله هــــم بــــې وعــــده وي پــــاس بــــه نــــه وي

هغــــه څــــوک چــــې و مظلــــوم تــــه کمــــین ګــــوري
ور نصــــیب بــــه یــــې ســــوټ خــــر وي آس بــــه نــــه وي

تــــه یــــې څــــه لــــه لټــــوې لــــوړو قصــــرو کــــې
دې ناکــــارو تــــه کــــوز ګــــوره پــــاس بــــه نــــه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنيـــا لـــه خطـــرو ډکـــه لار صـــحي کـــه
تـــل بـــه دا اســـان منـــزل او کـــراس بـــه نـــه وي

د لا مخکـــــې پوشـــــيده جـــــامې د کـــــار وي
هـــم بـــه در، هـــم بـــه موجـــود وي داس بـــه نـــه وي

زه غايـــب بـــه تـــا تـــه داســـې مثـــال در کـــړم
مثلـــث قاعـــده، ضـــلعي وي راس بـــه نـــه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاګل یم

چې په خپل ژوند اعتبار کړم غټ پاګل یم
د امېد په تمه کار کړم غټ پاګل یم

د ازار نه چا بازار لیدلی نه دی
دا چې بل چا ته ازار کړم غټ پاګل یم

په خپل تېغ باندې مې دواړې پښې پرې شوې
زه چې بل باندې ګوزار کړم غټ پاګل یم

راته مخکې مې نیکه او پلار پناه شول
زه له دې څخه انکار کړم غټ پاګل یم

د سقر او د جنان لاره معلومه
نفس شیطان په خوښه کار کړم غټ پاګل یم

هېڅ عمل د رهاتوب را سره نشته
دا چې فخر په نامدار کړم غټ پاګل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چــې پــه ژبــه دې اقــرار تصــديق پــه زړه وي
تــش پــه ژبــه چــې اقــرار کــړم غــټ پاګــل يــم

دا اغيـــــار خـــــو زمـــــا نيکونـــــو پيږنـــــدلی
دا اغيار چــې ځــان تــه يــار کــړم غــټ پاګــل يــم

راتـــه ګـــران شـــو تـــا تميـــز د ښـــو او بـــدو
هــر جاهــل ځــان تــه بــادار کــړم غــټ پاګــل يــم

د خپـــل سر تشـــخيص مـــې وکـــړ مغـــز نـــه وه
بــې مغــزو غايــب هوښــيار کــړم غــټ پاګــل يــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب

نــــــه ملګـــــــري د کتــــــاب شـــــــوم
نــــه د چـــــا د ســـــوال ځـــواب شــــوم

نــــه د پـــــلار مـــــال او دولــــــت شـــــته
نـــــه مَلـــــک شـــــوم نـــــه نـــواب شــــوم

نــــــه صــــــوفي شـــــــوم پرهیزګـــــــاره
غــــــرق د جهــــــل پـــــه دریــــاب شــــوم

نــــــه عابـــــــد او نـــــــه ســــخي شـــــــوم
نـــــه دعـــــا نـــــــه د ثـــــواب شــــــوم

نــــــــه طالـــــــــب د دیـــــــــن د لارې
نـــــــه مـــــــلا زه د محــــــــراب شـــــــوم

ځـــــان مـــــې نـــــه دی پـــــه اختیـــــار کـــــې
د شــــــیطان سره پـــــه چـــــاپ شـــــوم ۲

۲- ګډوډل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قســــــــمت کاســــــــه چپـــــــه ده
نــــه ښــــوروا نــــه د کبـــاب شــــوم

د دې حــــــرص ظـــــالم د لاســــــــه
نــــه مــــړه خېټــــه پــــه خــــواب شــــوم

نــــه مــــې کســــب وظيفــــه شــــته
نــــه حــــاکم شــــوم نــــه جنــــاب شــــوم

دې نــــه ورک پــــه دنيــــا ښــــه يــــم
زه غايــــــب ومــــــه غيــــاب شــــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيحت

ځان کې نښه د رحمت کا
بيا ته تمه د جنت کا

په اوږو ناست ملايک دي
و شيطان ته حقارت کا

د ثواب په طلب درومه
په ګناه تل ندامت کا

بدن تل په بدي پرزي
د نيکانو يې خدمت کا

په لهب کې ژوندون مه کړه
تل د ښو خلکو خصلت کا

هم په دواړو کې لذت کا
بندګي د شريعت کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عبـــــاد حـــــق خـــــو فـــــرضي وي
هـــــم يـــــاري د جماعـــــت كـــــا

پيغمـــــــبر امتـــــــي وايـــــــي
ځـــــان امـــــت كـــــا ځـــــان امـــــت كـــــا

هـــــر څـــــه تـــــا كـــــړي غايبـــــه
ځـــــان پخپلـــــه ملامـــــت كـــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

نــه مــې دولــت نــه مــې حســاب پــه کــار دی
زمـــا قلـــم، کاغـــذ، کتـــاب پـــه کـــار دی
کـــه عـــزت غـــواړې نـــو پـــه علـــم غـــواړه
نـــه دنيـــادار او خـــان، نـــواب پـــه کـــار دی
بنـــده تـــه وګـــوره دې خپـــل عمـــل تـــه
ســـتا سره هغـــه ســـوال، ځـــواب پـــه کـــار دی
نـــه خپلـــه پـــوه وې، نـــه د بـــل چـــا منـــې
دې لـــټ ښـــاروي لـــره قصـــاب پـــه کـــار دی
پـــه الوتـــو خـــو مرغـــان ټـــول الـــوزي
اوچـــت پـــرواز ســـتا د عقـــاب پـــه کـــار دی
يـــې نـــا اګـــاه ځـــان چـــې اګـــاه بـــولې تـــه
دې بـــې انصـــاف تـــه ســـم عـــذاب پـــه کـــار دی
پـــه علـــم ځـــان پـــوه کـــړه غايبـــه لا هـــم
نـــه دې خوښـــي راحـــت او خـــواب پـــه کـــار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې

ته زما خبرې اورې، وایه ستا خبرې کومې دي
په غوسه یې ولې ما ته د خندا خبرې کومې دي

په لټون د غماز ولې ای اشنایه ته خپه شوې
د جفا چې کړې خبرې د وفا خبرې کومې دي

زه ستا په انتظار ومه قاصد ته ډېر ښه راغلې
په بېړه راته وایه د اشنا خبرې کومې دي

وعده دې د سبا کړه ستا سبا دې سل سبا شوه
اوس خو سبا شوې د سبا خبرې کومې دي

ګرم اوس بازار د حسد او کینه بغض شو
کاذب شول مجلسونه د رښتیا خبرې کومې دي

تا به راته ویل چې په هر درد کې دې همرا یمه
ته خو ما پورې خندېږې د ژړا خبرې کومې دي

هر سړی غایبه غلام به تر مطلبه وي
هر څه دنیایي شوه د عقبا خبرې کومې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلا ور پسې

که خدايدادخېل او که منګل وران شو، بـلا ور پســې
که د ولس کور او غوجل وران شـو، بـلا ور پســې

د خوشحالي نه ډک کورونـه څـه خنـدا وه پکـې
اوس په ژړا رانجه کجـل وران شـو، بـلا ور پسـې

مظلوم ولس رنځور په کور کې شو درمل په ارمـان
ورتــه پــه مخکــې لار او پُــل شــو، بــلا ور پســې

عجب هدف دی د ولس مرمـی خطـا نـه درومـي
که د چا مخ، شـا او بغـل وران شـو، بـلا ور پسـې

ظــالم د لــرې ننــداره کــوي همداســې وايــي
هغه کور وران شو هغه بل وران شو، بـلا ور پسـې

غوړونه نشته کـه هـر څـو پـه چيغـو چيغـو ژاړي
که زراعت، باغ او ځنګل وران شـو، بـلا ور پسـې

دا غــټ توپونــه او ړنــدې بمبــارې ګــوره ورتــه
که د يوه پر ځای کې سل وران شو، بـلا ور پسـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موجوده د غم توپان نه څوک محفوظه نه دي
د چا چارګل، د چا اوربل وران شو، بلا ور پسې

د ماشې ګوته به دې تا اشنا په بلا واړوي
د چا چې زړه، د چا ګوګل وران شو، بلا ور پسې

زموږ د سپیرو کورو لوګی او لمبې پورته شولې
که سر او مال مو په یو ځل وران شو، بلا ور پسې

دا د ولس تباهي هر چا خو خپل حق ګڼلی
که د غایب شعر او غزل وران شو، بلا ور پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمه

حرامخوره مې بد ايسي په چرسيانو کې څه تمه
ډيسکو، فېشن ځوانان شول فاسقانو کې څه تمه

چې مې رېږه شوله سپينه اوس هر چا ته احمق ښکارم
زامن راته پلاران شول، دې پلارانو کې څه تمه

چې نه وي سرېتوب نښه د ده ښکلي وجود کې
دا چل او دوکه باز دي لوفرانو کې څه تمه

په دود سترګې ړندې شوې په لمبه نه تاوده کېږي
په دوستۍ به ستا شرمېږي دې خپلوانو کې څه تمه

خپلوي اوس يو رواج شو او رواج هم پسې ورک شو
ځان پوه او هوښيار بولي هوښيارانو کې څه تمه

ټولې ونې بې مېوې شوې او صاحب کې مېوه نشته
ولې کـه ناجو دي چنـاړانو کې څه تمه

۳- يو ډول ونه يا درخته ده، (وله) ورته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چورندک ترېنه بهتر دی په حلالو کې حساب دی
کرک شو مردارخور په تور کارغانو کې څه تمه

عجب وخت دی راغلی چې هر څه مو په لور کج ځي
مشران چې کبرجن شول په کشرانو کې څه تمه

د دین، هېواد احساس په زړه کې نه لري غایبه
په داسې عالمانو، شاعرانو کې څه تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فساد

چـــې پـــه ملـــک کـــې مـــو فســـاد شـــو
حـــق خپـــه شـــو، باطـــل ښـــاد شـــو
دا افـــــت لـــــه کـــــومې راغـــــی
چـــې ملـــوث مـــو ټـــول هېـــواد شـــو
پلمـــــې جـــــوړې د رشـــــوت شـــــوې
د مظلـــــوم د خـــــولې فريـــــاد شـــــو
د خـــــدای وېـــــره زړه کـــــې نـــــه وي
نـــو خـــراب يـــې ژونـــد بنيـــاد شـــو
بـــــدبختي مـــــو پـــــه وطـــــن ده
د فســـاد نـــوم پـــه کـــې زيـــاد شـــو
بنـــــدې شـــــولې د حـــــق چيغـــــې
چـــې منصـــور راتـــه را يـــاد شـــو
صـــــــداقت او وفـــــــا نشـــــــته
ورک پـــه هـــر چـــا اعـــتماد شـــو
کـــــه مـــــو دا حـــــال وي غايبـــــه
هـــم تبـــا شـــو هـــم بربـــاد شـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې ایښی

د سر خطره د هر چا خپل کلي او کور پرې ایښــی
دا خو پردیـو ظالمـانو پـر مـوږ پـور پـرې ایښــی

د خــوار ولــس مــزدوري او روزګــار پــاتې تښــتي
د ډز او ډوز د لاسه هر چا لو او لـور پـرې ایښــی

ترس او ګرمي ده، د ولس ماشومان دښــتې کــې دي
فریاد، ژړا نړدې هر چا خپل او خپل ورور پرې ایښی

تر شنه اسمان لاندې په دښته کې خپه ناست ومــه
مار را څرګند شو ویل زما په کور دې کور پرې ایښــی

مــا ویــل ظالمــه مجبــوري دلتــه راوســتی یمــه
الله! زموږ ته دې د امن کوم یو لـور پـرې ایښــی

ای زوروړو! خدای ته وګـورئ نـور لـرې لاړ شــئ
موږ خو و تاسو ته دا ستا د ټوپک زور پرې ایښــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــې لــه کــافر د بـل د لاســه دومــره نــه ژاړمــه
د مسلمان په منځ کې تل د نفـاق اور پـرې ايښــی

د هــر بــادار امــر منــو، نــور غلامــان اوســېږو
د خپل د لاسه مو دا خپل ځان ته پيغـور پـرې ايښــی

دا تبــاهي او بــدبختي پــه مــوږ روانــه وي تــل
دا خو مو ځکه و خپل ځان ته عمل تور پرې ايښی

دغه مظلوم ولس تبـا شـو هـېڅ قصـور يـې نشـته
بس غم، غوسې ته يې غايب تل په تنور پرې ايښی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خارجي زلمیانو ته

مه ګرځئ ای خلکـو د خـارج روپـو کیسـو پسـې
بیا به ارمان وکړئ د خپـل هغـه تېـر وختـو پسـې

ومې لېږه پلاره چې دا بد ژونـد درتـه ښـه کړمـه
کـوره او وړې خپتـه بـه دې زه درتـه مـړه کړمـه
ډېر به دنیادار شې بیا به ګرځـې بېلـدینګو پسـې

پېـژنم دې خویـه خپـل دوکـه را سره مـه کـوه
دا مې ډېر ښه حال دی نور قرضدار مې د چا مه کـوه
بیـا بـه زه ژړېږمـه د تېـرو ورځـو، شـپو پسـې

زوی ویل باباجانه هغه څوک چې دنیادار دي نـن
ښه ماړه اوسېږي بس هر څه یې په اختیار دي نن
په وطن کې ګټه نشته هغه تللي پـه ملکـو پسـې

ای بچیه واوره هر څوک ستا په شان لـوفر نـه دي
خپل په ژوند پوهېږي د دنیـا نـه نـا خـبر نـه دي
د یـوې روپـۍ لپـاره ځـان اچـوي ګړنګـو پسـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ويـل سـرېه دا زمـا زوی خـو لـوفر نـه دی
ښه غيرتي ځوان دی ځوک د ده نه خـو بهـتر نـه دی
په خپله نه پوهېږي ولې خانـدې زمـا بچـو پسـې

ولېـږه خـارج تـه چـې زوی وګټـي پيسـې درتـه
دا ښايسته زلمی دی ته يې څه له ډېـر رټـې راتـه
سيال او شريک خاندي دا زموږ سپيرو جامو پسې

پلار ويل قرض به وکـړم خـارج تـه زوی لېږمـه زه
ځـان او وړې خېټـه د لاسـو پـه ېبلـه مړومـه زه
يا به دنيادار شم يا بـه غـرق شـم تـر غـوړو پسـې

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library